

[Jørgen Jørgensen (Ullerup).]

handling af sagen, men vil gerne af rent principielle grunde — også fordi der kan være ting, som det vil være nødvendigt at drøfte i et udvalg — anmode om en kort udvalgsbehandling. Det er dog ikke for at forhale sagen, kun for at få den behandlet så godt som muligt.

Rager: Vedtagelse af ekspropriationslove er altid ubehagelig, men det kan jo være nødvendigt, og jeg er sikker på, at ministeren var ikke kommet med dette lovforslag, hvis man ikke var stødt på vanskeligheder, som ellers ikke kunne overvindes. Det siges også i bemærkningerne til lovforslaget, at der har været sådanne vanskeligheder, men særlig oplysende om, af hvad art de har været, kan man ikke sige at bemærkningerne er. Jeg vil derfor gerne, samtidig med at jeg anbefaler en hurtig gennemførelse af lovforslaget, tilslutte mig det ønske, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) nys fremsatte om en kort udvalgsbehandling. Om denne skal ske i det udvalg, der sidder angående atomenergikommissionen, eller i et særligt udvalg, skal jeg ganske overlade til den, som foreslår, at sagen undergives udvalgsbehandling.

Oluf Pedersen: Det er jo rigtigt, at man begyndte med at købe arealer og traf frivillige aftaler, og jeg gik i grunden ud fra, at man havde fået fat i alt det, man havde brug for. Nu siges det, at det har man ikke. Efter de oplysninger, jeg har fået, skulle det, der mangler endnu, kun være et par mindre ejendomme og til et forholdsvis ubetydeligt beløb, men måske er de oplysninger, jeg har fået, ikke rigtige. De giver mig imidlertid anledning til at spørge, om det er sådan, at det ikke blot drejer sig om et par mindre ejendomme, som man ikke har fået med, men om køb af større arealer, fordi man nu vil til at udvide selve det område, man skal bruge.

Hvis det er, som jeg antager, synes jeg, det er kedeligt, at man ikke har prøvet at få de køb i stand i rette tid.

Naturligvis må vi erkende, at staten ikke skal betale udover en rimelig pris, og at ingen må udnytte en tvangssituation; og en rimelig pris er man sikret ikke mindst

efter de nye grundlovsbestemmelser. Det må indrømmes, at under den gamle grundlov kunne det knibe lidt i så henseende, fordi det dengang var sådan, at hvis der fandt en åbenbart urimelig opgørelse sted, kunne man ikke gå til domstolene. Adskillige medlemmer her i tinget har haft lejlighed til at beskæftige sig med en militær afgørelse angående en ekspropriation, og alle, som har haft med den sag at gøre, har indrømmet, at manden var blevet mishandlet; men det har ikke været muligt at få militæret til at gøre det godt igen. I grundloven er det nu sikret, at noget sådant ikke kan ske.

Jeg synes, at hvis man kan ordne denne sag her ved køb på rimelige betingelser, må man foretrække det for ekspropriation.

Finansministeren (Kampmann): Jeg takker for tilslutningen til gennemførelsen af det foreliggende lovforslag. Jeg vil gerne i et nedsat udvalg give oplysninger, som kan vise baggrunden for dette lovforslags fremsættelse; jeg tror, sagen i udpræget grad egner sig til udvalgsbehandling fremfor til offentlig debat.

Jeg kan sige til alle ordførerne, særlig til det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup), at også jeg havde helst undgået denne lovgivning, men det har altså ikke vist sig muligt, og det mener jeg nærmere at kunne begrunde i udvalget. Jeg ønsker lovforslaget hurtigt gennemført, men samtidig ønsker jeg, at jeg kan undgå at bruge loven.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Aage Knudsen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om yderligere forlængelse af lov om bemyndigelse til opretholdelse af en dansk styrke i udlandet.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2075, fremsættelsen i tidenden sp. 4419).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Victor Gram: Mit parti anbefaler den foreslåede forlængelse af loven om bemyndigelse til opretholdelse af en dansk styrke i Tyskland.

Det blev jo ved Parisaftalerne bestemt, at Bonn-overenskomsterne skulle afløses af aftaler mellem Forbundsrepublikken Tyskland og de lande, der har tropper stationeret i Vesttyskland. De forhandlinger, som i henhold hertil er indledt, er endnu ikke afsluttet, men det må antages, at den foreslåede forlængelsesperiode vil være tilstrækkelig til at skabe den afklaring, som vil være nødvendig for en endelig stillingtagen til spørgsmålet om kommandoets forbliven i Tyskland.

Jeg skal med disse bemærkninger, idet jeg iøvrigt henviser til den højtærede forsvarsministers fremsættelse, anbefale lovforslaget til hurtig vedtagelse.

Arnth Jensen: Også jeg kan i henhold til bemærkningerne ved lovforslagets fremsættelse ligesom den foregående ærede ordfører anbefale lovforslaget til hurtig vedtagelse.

Carsten Raft: Mit parti kan som ved tidligere lejligheder anbefale lovforslaget til hurtig vedtagelse.

Ingmar Wagner: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Alfred Jensen, desværre har måttet forlade mødet, skal jeg gøre nogle få bemærkninger om lovforslaget.

Kommunisterne er imod forlængelse af denne lov. Vi har tidligere vendt os imod danske soldaters stationering nede i Holsten. Vi mener, at tiden er inde, ja, har været det længe, til at ophæve denne lov og hjemsende eller eventuelt hjemkalde den danske styrke. Jeg siger „hjemsende“, fordi det måske kunne siges at være et godt tegn, om Danmark i dag tog initiativ til ikke alene at hjemkalde dem, der er dernede, men oven i købet hjemsende dem. Et sådant initiativ ville være helt i overensstemmelse med de bestræbelser, der i øjeblikket gøres for international afspænding, og en sådan hjemsendelse ville også

være et led i de nedrustningsbestræbelser, der udfoldes på international basis i øjeblikket.

Der er også en anden side ved forlængelsen af denne lov, nemlig at man kan forvente, at udgifterne til brigaden bliver større, og det er vor opfattelse, at der nu er grund til at nedsætte de militære udgifter og ikke yderligere forhøje dem.

Med disse bemærkninger skal jeg på den kommunistiske gruppes vegne erklære, at vi er modstandere af dette lovforslag.

Johs. Christiansen: Hvis jeg har talt rigtigt på fingrene, skulle det nu være tiende gang, folketinget går i lag med loven om det danske kommando i Tyskland. Man burde måske i den anledning være i en slags jubilæumsstemning. For mit vedkommende må jeg melde hus forbi. Jeg kan med min bedste vilje ikke få andet ud af det, end at dette årligt tilbagevendende lovgivningsarbejde fra første færd har været en eneste utilgivelig misforståelse fra de partiers side, der har ansvaret for det.

Et kort tilbageblik vil vise, at denne håndfuld danske jensers placering i det nordvestlige Tyskland kunne være sparet, ganske som det fra vor side hele tiden har været hævdet. Hvad er det for en opgave, kommandoet har løst? Som del af et vest-europæisk forsvar må kommandoet betegnes som praktisk set betydningsløst. Betragter man det udfra specielt danske sikkerhedsproblemer, må det vist åbent erkendes, at kommandoet havde været bedre placeret nord for end syd for landegrænsen. Sådan vurderes det i hvert fald mand og mand imellem i befolkningen, og jeg gad vide, hvor mange militære sagkyndige der ikke inderst inde ser på det udfra lignende synspunkter.

Da Danmark for godt syv år siden stemte sig ind i Atlantpagten, blev dette skridt bl. a. motiveret med en henvisning til, at nu kunne vort svage og udsatte land i givet fald vente fornøden bistand af sine allierede. Foretagne gallupundersøgelser har vist, at denne motivering slog op til 48 pct. af befolkningen sig efterhånden til tåls med. Jeg føler mig dog temmelig overbevist om, at kun en beskedent del af de 48 pct. har været i stand til at fatte visdommen eller

[Johs. Christiansen.]

blot logikken i, at det lille, svage Danmark efter pagttilslutningen fortsat skulle opretholde en dansk styrke udenfor sine grænser. Alligevel blev det år efter år vedtaget af dette høje ting at fortsætte hermed, og nu skal man altså til det igen, og det endda til trods for de ændringer i situationsbilledet, som vitterligt er indtrådt i fjor, hvorved besættelsesstatutten af 25. maj 1952 blev sat ud af kraft.

Den tidligere begrundelse, at Danmark som vestallieret stat måtte påtage sig sin del af byrderne ved at holde Tyskland besat, eksisterer i hvert fald ikke mere. Så vil man måske sige, at ved rigsdagsbeslutning af 9. februar 1951 blev kommandoet afgivet til den øverstkommanderende for NATO, og at denne afgivelse, uanset den vesttyske suverænitätsakt af 1955, stadig står ved magt og ikke kan ændres uden gennem forhandlinger med NATOs chef. Dette er rigtigt, men må jeg da stille den højtærede forsvarsminister et naturligt og meget nærliggende spørgsmål: Er sådanne forhandlinger blevet ført, og i bekræftende fald med hvilket resultat? I samme forbindelse vil jeg gerne spørge, om der er ført forhandlinger med selve Tyskland, med regeringen i Bonn, om, på hvilke vilkår denne styrke stadig skal forblive i Tyskland, og om man i Tyskland overhovedet nærer ønske om, at denne håndfuld folk fra Danmark stadig skal være placeret i Holsten.

Jeg søgte i fjor, da samme sag var til behandling her, at få en udtalelse fra ministeren om de militære grunde, der efter hans opfattelse skulle kunne motivere kommandoets forbliven i Tyskland. Ministeren fandt ikke anledning til på det tidspunkt at give en sådan begrundelse. Jeg beder ham da om at gøre det nu. Situationen er efter min og mange andres vurdering ændret i en sådan grad, at denne min gentagne anmodning næppe kan betegnes som utidig eller særlig påtrængende.

Jeg spurgte før, om der er ført forhandlinger med Tyskland om vilkårene for fortsættelsen. Jeg spurgte i fjor om, hvordan det forholdt sig med de finansielle konsekvenser, for så vidt loven blev forlænget. Derved tænkte jeg på den ny tingenes tilstand, at Tyskland i henhold til de seneste

overenskomster har ret til at reducere sit bidrag til besættelsesstyrkernes opretholdelse i Tyskland. En sådan reduktion medfører naturligt, at de danske udgifter forøges tilsvarende. Jeg spurgte i fjor ministeren, om der var foretaget beregninger over, hvad dette ville koste, hvad merudgifterne ville blive. Men det mente ministeren ikke heller på det tidspunkt at kunne svare på, og jeg vil da gerne gentage mit spørgsmål. Er en sådan beregning foretaget nu, og hvilke merudgifter vil det efterhånden påføre Danmark, at vi lader kommandoet forblive i Tyskland?

Ministeren oplyste i sin fremsættelse, at regeringen havde overvejet kun at lade forlængelsen gælde for et halvt år. Noget lignende foreslog jeg allerede i fjor. I år ville der være endnu mere grund til at nøjes hermed. Men desværre synes det altså, at regeringen har ment, at forlængelsen igen skal løbe et helt år. Jeg tror, det ville interessere offentligheden overordentligt, hvis ministeren ville oplyse, hvilke grunde der har været udslagsgivende ved regeringens beslutning om ikke at nøjes med et halvt år, for så vidt den ikke kort og godt ville have sat punktum nu med det samme. Det havde været det reelleste. Noget blot tilnærmelsesvis afgørende for det vesttyske forsvar kan 1 500—1 600 mand, placeret i Itzehoe, bestemte ikke være. Frankrig har til brug i Nordafrika taget ca. 150 000 mand ud af NATO-forsvaret, uden at man dog har mødt nogen særlig energisk reaktion deroverfor fra NATO-ledelsens side. Mon SHAPE dog så ikke med forståelse ville se på et dansk ønske om at få vor diminutive styrke hjem bag egne grænser? Alt taget i betragtning skulle der ikke kunne herske synderlig tvivl om, at et sådant skridt ville være i god overensstemmelse med netop det, som man kan forvente kan være opnåeligt i den helt nye situation, der er indtrådt.

Så vidt jeg har forstået, er regeringen i gang med overvejelser af, hvad der kan spares på budgetterne, de militære såvel som de civile. Jeg anbefaler indtrængende, at regeringen inddrager Tysklandskommandoet i disse overvejelser og i konsekvens heraf nøjes med at forlænge loven om kommandoet for den tid, det vil tage at få de nævnte overvejelser afsluttet.

Viggo Starcke: Da efter den anden verdenskrig Danmark blev anerkendt som allieret og blev stillet overfor spørgsmålet om at tage del i besættelsen af Tyskland, blev det her i det høje ting besluttet at placere danske styrker i Vesttyskland, vel nok mere som en symbolsk end som en realistisk handling. Efter at Vesttyskland er blevet medlem af NATO, er disse troppers karakter afgørende forandret fra en besættelsesstyrke til en styrke, der er tilstede, og derfor kan man drage den konklusion af danske styrkers tilstedeværelse i Vesttyskland, at hvis de flyttes fra Vesttyskland til Danmark, så flyttes de i og for sig ikke udenfor Atlantpagtens aktionsområde.

Fra vor side har vi altid peget på, at der i dette problem også er et forfatningsmæssigt spørgsmål. Værnepligten, den tvungne militærudskrivning, har hjemmel i grundloven, men loven om civil aftjening af værnepligten i arbejdslejligheder viser, at det ikke er en ganske afgørende forfatningsmæssig ting at opretholde den tvungne værnepligt. Hjemmeværnsloven viser, at frivillighedsprincippet ikke er uforeneligt med grundlovens ord. Man må vistnok indrømme, at den tvungne værnepligt grundlovsmæssigt har medhold, hvor det gælder militærtjeneste indenfor Danmarks grænser. Derimod er det overordentlig tvivlsomt, om det kan siges at gælde for militærtjeneste udenfor Danmarks grænser, og vi har altid hævdet, at skulle der placeres danske styrker i Tyskland, måtte det være på frivillighedens grund.

I øjeblikket, da denne styrkes placering dernede må siges at være rent symbolsk, har man lov til at anlægge det synspunkt, hvor dyrt et sådant symbol må være, og på et tidspunkt, da besparelseshensynet rykker ind i synskredsen, vil det være værd at overveje at tage det i betragtning. Jeg indrømmer, at denne lovs forlængelse må ses under den synsvinkel, at problemet er under afvikling, og at det altså, efter hvad man kan skønne, kun er for en kort tid, der skal være en dansk styrke tilstede i Vesttyskland. Disse argumenter har imidlertid ikke ændret den stilling, vi har indtaget lige siden 1947.

Forsvarsministeren (Rasmus Hansen): Jeg vil gerne takke de ordførere, der har givet

det foreliggende lovforslag en velvillig modtagelse.

I anledning af det ærede medlem hr. Johs. Christiansens spørgsmål vedrørende den merudgift, der er forbundet med Tysklands-kommandoets opretholdelse, skal jeg oplyse, at ifølge trufne aftaler stiller den tyske forbundsrepublik kaserner m. v. vederlagsfrit til rådighed for kommandoet, og endvidere har forbundsrepublikken indtil nu ydet et kontant bidrag til dækning af udgifter i forbindelse med kommandoets ophold i Tyskland. De øvrige udgifter afholdes af Danmark. Det tyske kontantbidrag har for det sidste år, i tiden indtil 5. maj 1955, andraget ca. 10 mill. kr., og i tiden fra 5. maj 1955 indtil nu 7,8 mill. kr. Hvor stort det tyske kontantbidrag til kommandoet vil blive i det kommende år, er det ikke muligt at udtale sig om i øjeblikket, da de forhandlinger, som føres herom med forbundsrepublikken — der føres nemlig forhandlinger med den om dette problem — ikke er afsluttet.

Det fremgår heraf, at det ærede medlem hr. Johs. Christiansen savner grundlag for sit spørgsmål om, hvorvidt der fra dansk side er forhandlet med den vesttyske regering om Tysklandskommandoet.

Øvrigt er der truffet visse aftaler, således at man i de områder, hvor de danske styrker er opstillet, er i gang med at opstille tyske styrker, som skal overtage de militære opgaver, de danske styrker måtte have. Det er under hensyn hertil, regeringen har fremsat dette lovforslag og har haft under overvejelse, hvorvidt man skulle forlænge den trufne aftale for et halvt eller et helt år.

Øvrigt gælder det — som fremhævet af det ærede medlem hr. Viggo Starcke — at kommandoets opretholdelse navnlig er af symbolsk karakter, idet den bekræfter Danmarks villighed til at være med i NATO-samarbejdet. Jeg finder imidlertid ikke anledning til ved denne lejlighed at genoptage den debat, der så mange gange har været ført her i tinget om vort medlemskab af NATO.

Johs. Christiansen: Må jeg have lov til først at bemærke til den højtærede minister, der mente, at jeg havde savnet grundlag for at spørge, om der var ført forhand-

[Johs. Christiansen.]

linger med Tyskland, at når det ikke er oplyst, hverken i fremsættelsestalen eller under vore forhandlinger i fjor, fandt jeg, der var alt muligt grundlag for at stille det spørgsmål, om der var ført forhandlinger med Tyskland, og hvilket resultat disse forhandlinger eventuelt havde givet.

Det kan være meget godt at sige, at det kun er en symbolsk styrke, men jeg må dog give det ærede medlem hr. Viggo Starcke ret i, at når der kun er tale om et symbol, må man virkelig også have lov til at spørge, hvor dyrt det er at opretholde det. Jeg forstod nu på den højtærede minister, at det for det sidste overenskomstårs vedkommende drejede sig om et tysk bidrag på 7—8 mill. kr. Man kan naturligvis sige, det ikke er noget stort beløb, men jeg går ud fra, at det heller ikke er det eneste beløb, der er tale om. Såvidt jeg erindrer fra militærbudgettet, er der også beregnet en merudgift for kommandoets vedkommende på et par millioner kroner. Så er vi straks oppe på en halv snes millioner kroner. Og jeg ved så iøvrigt ikke, hvilke andre merudgifter der vil kunne løbe på.

Men bortset fra disse finansielle forhold forekommer det mig stadigvæk, at der er noget irrationelt i, at Danmark skal holde en sådan styrke i et fremmed land. Militært kan den, som jeg har påvist, ikke have nogen som helst betydning. Jeg synes, der var al mulig anledning til at få det forhold afviklet nu, og jeg beklager, at regeringen er gået bort fra sin oprindelige tanke om kun at forlænge loven for et halvt år. Jeg mener endda, som jeg sagde før, at man ikke skulle forlænge denne ordning udover den tid, det vil tage at få afsluttet de overvejelser, der foregår i ministeriet om, hvilke besparelser der vil kunne foretages på de forskellige budgetter herhjemme.

Jeg vil gerne henstille, at vi får sagen behandlet i et udvalg, hvor man vil kunne stille visse spørgsmål udover dem, der allerede er stillet her.

Ingmar Wagner: Det, der kalder mig op igen, er ministerens udtalelse om, at denne Tysklandsbrigade kun er af symbolsk karakter. Jeg kan ikke tænke mig, at det er nødvendigt, at man ^{er} ofrer disse mange

millioner på en symbolsk handling overfor NATO. Selvom man skulle hjemkalde denne styrke — og det er der al mulig grund til på baggrund af den tynde begrundelse for, at den skal være dernede — er der vist ingen grund til at tro, at man skulle blive nervøs i NATO over vor ændrede holdning. Sådan er det vel ikke — desværre, havde jeg nær sagt.

Når man har den opfattelse af Tysklandskommandoets betydning, må jeg endnu en gang understrege, at denne styrke bør hjemkaldes. Som det ærede medlem hr. Johs. Christiansen har påvist, har den militært ingen betydning, og symbolsk kan den efter kommunisternes opfattelse heller ikke have nogen betydning. Den er kun til skade for Danmarks økonomi, den er til skade for de 1 600 unge, der må spille deres tid dernede.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Victor Gram: Da der er fremsat ønske om, at lovforslaget kommer til udvalgsbehandling, skal jeg foreslå, at det henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Formanden: Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 3. maj, kl. 13 med følgende dagsorden:

1) Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til lov om ekspropriation af visse arealer m. v. til brug ved forsøgsvirkosomhed i forbindelse med den fredelige udnyttelse af atomenergien.

2) Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående:

Forslag til lov om yderligere forlængelse af lov om bemyndigelse til opretholdelse af en dansk styrke i udlandet.

[Formanden.]

3) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændring i lov om sygehusvæsenet.

4) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om foranstaltninger i anledning af svangerskab m. v.

5) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om ændringer i lov om mødrehjælpsinstitutioner.

Mødet hævet kl. 14⁵⁶.

99. møde.

Torsdag den 3. maj kl. 13.

Formanden: I skrivelse af dags dato meddeler finansministeren, at han ønsker her i tinget skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om midlertidigt løntillæg m. v. til statens tjenestemænd m. fl.

I skrivelse af dags dato meddeler boligministeren, at han ønsker her i tinget skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændringer i lov om kreditforeninger.

Medlem af folketinget Paabøl har meddelt mig, at han ønsker her i tinget mundtligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændringer i lov om byggeri med offentlig støtte.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Finansministeren (Kampmann): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om midlertidigt løntillæg m. v. til statens tjenestemænd m. fl. Forslaget går ud på forlængelse med visse ændringer af lov nr. 186 af 11. juni 1954 om midlertidigt løntillæg m. v., der udløb den 31. marts d. 4.

Som det vil være de ærede medlemmer bekendt, har jeg ført forhandlinger med tjenestemændenes 3 centralorganisationer og Danmarks Lærerforening om tjenestemændenes lønordning for tiden efter 1. april d. å. Ved disse forhandlinger lykkedes det mig ikke at nå til enighed med samtlige organisationer om lønvilkårene for finansårene 1956—57 og 1957—58. Tjenestemændenes centralorganisation II og Danske Statsemployer Samråd har således ikke ment at kunne tiltræde det endelige forslag til en lønordning, der under forhandlingerne blev fremsat fra min side, og som nu har fundet udtryk i det foreliggende lovforslag, medens dette har fået tilslutning fra tjenestemændenes centralorganisation I og Danmarks Lærerforening.

Lovforslagets § 1 indeholder bestemmelser om det midlertidige løntillæg. Der har siden 1. januar 1948 været ydet statstjenestemændene et midlertidigt løntillæg, der har haft det formål i et vist omfang at regulere den siden ikrafttrædelsen af tjenestemandsløven af 6. juni 1946 stedfundne forskydning i forholdet mellem den gennemsnitlige timefortjeneste for faglærte og ufaglærte arbejdere i det private erhverv og de for tjenestemandsansatte arbejdere gældende lønninger.

Det midlertidige løntillæg har siden 1. april 1955 været ydet med 14 portioner à 3 pct. af tjenestemandens pensionsgivende lønning. For pensionsgivende lønninger mellem 1 500 og 6 000 kr. har portionerne dog været fastsat noget højere. De siden 1. april 1953 ydede 9 portioner udbetales således med 132 kr. for lønintervallet 1 500—2 999 kr., med 144 kr. for intervallet 3 000—4 499 kr. og for pensionsgivende lønninger på 4 500 kr. og derover med minst 162 kr. De pr. 1. april 1954 og 1. april 1955 tilkomne 5 portioner midlertidigt løntillæg udbetales efter en noget ændret skala, nemlig med portioner på 132 kr. for lønintervallet 1 500—2 899 kr., 144 kr. for lønninger mellem 2 900 og 4 499 kr., 168 kr. for lønintervallet 4 500—5 599 kr. og 180 kr. for intervallet 5 600—5 999 kr.

Under hensyn til den stedfundne lønudvikling indenfor det private erhverv, herunder særlig de i indeværende forår gennemførte lønforbedringer for privatindustriens arbejdere, stilles der forslag om, at det midlertidige løntillæg forhøjes med 2